

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΣΤ'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 28 ΜΑΪΟΥ 1938

ΑΡΙΘ. 21

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΜΑΚ. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΛΑΟΝ
ΑΠΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΥ

Πρώτην φοράν ὁμιλῶν ἀπὸ ραδιοφώνου πρὸς τὸν ἑλληνικὸν λαόν, ἐν βαθείᾳ συγκινήσει ἀπευθύνω ἔνθερον εὐχαριστίαν καὶ δοξολογίαν πρὸς τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος φωτίζει καὶ ὁδηγεῖ τὸν ἄνθρωπον εἰς τοιαύτας ἐφευρέσεις, δυναμένας νὰ συντελέσουν εἰς τὴν πρόοδον καὶ τὴν ἀνάπτυξίν του. Τὸ ῥαδιόφωνον ἀποτελεῖ ἀναμφιβόλως μίαν τῶν θαυμασιωτέρων ἐφευρέσεων τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων, ὑπενθυμίζει δ' ἐν μέρει τοῦ ψαλμῶδου «Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ, ποίησιν δὲ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερέωμα. Ἡμέρα τῇ ἡμέρα ἐρῴεται ῥῆμα καὶ νύξ νυκτὶ ἀναγγέλλει γίνωσιν. Οὐκ εἰσὶ λαλιαὶ οὐδὲ λόγοι, ὧν οὐχὶ ἀκούονται αἱ φωναὶ αὐτῶν». Ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον τοῦ κόσμου διὰ μέσου τεραστίων ἀποστάσεων μεταδίδεται ἡ ἀνθρωπίνη λαλιὰ καὶ ἐπιτυγχάνεται ἡ πνευματικὴ ἐπικοινωνία μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων. Ἡ φιλότιμη πατρίς μας Ἑλλάς, καίτοι καθυστερημένη εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ἐφευρέσεως ταύτης, ἔχει μεγάλως νὰ ὠφεληθῇ, διὰ τῆς δι' αὐτῆς διδασκαλίας καὶ καθοδηγήσεως τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Διότι εἰς τοῦτο κυρίως πρέπει ν' ἀποβλέπη ἡ ἐφεύρεσις αὐτή, οὐχὶ ἀπλῶς εἰς τὴν τέχνην διὰ τῆς σεμνῆς μουσικῆς, ἀλλ' εἰς τὴν διαφώτισιν τοῦ λαοῦ ἐπὶ διαφόρων ζητημάτων, εἰς τὴν μετάδοσιν ὠφελίμων γνώσεων καὶ ὁδηγιῶν, χρησίμων διὰ τὴν ζωὴν.

Διὰ τοῦτο ὁμιλῶν πρὸς τὸν εὐσεβῆ ἑλληνικὸν λαόν, διὰ τοῦ θαυμασίου τούτου ὄργανου τῆς ἀνθρωπίνης ἐπινοήσεως, καθῆκόν μου θεωρῶ πρὸ παντὸς ἄλλου νὰ συστήσω πρὸς αὐτὸν ὅπως ἐμμένῃ σταθερῶς εἰς τὰς σωτηριώδεις ἀρχὰς τῆς ἁγίας μας Θρησκείας καὶ εἰς

τὰς συνυφασμένας πρὸς αὐτὰς ἐθνικὰς μας παραδόσεις. Εἶναι ἄλλως τε κοινῶς ἀντιληπτὸν ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου χάνει τὴν ἀξίαν της χωρὶς τὴν πνοὴν τῆς θρησκείας καὶ τῶν ὑψηλῶν ιδεωδῶν. Μόνον ἡ θρησκεία τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἡ ὁποία ἀποκαλύπτει εἰς τὸν ἄνθρωπον τὴν ἀρχικὴν του προέλευσιν, τὸν λόγον καὶ τὸν σκοπὸν τῆς υπάρξεώς του, ἐξυψώνει τὴν ζωὴν του, δίδει εἰς αὐτὴν τὴν ἀληθῆ τῆς ἔννοιαν καὶ δεικνύει εἰς τὸν ἄνθρωπον τὸν δρόμον τῆς εὐτυχίας. Ἡ εὐτυχία καὶ ἡ χαρὰ ἀποτελοῦν ἐνδόμυχον πόθον τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, ἐνῶ ἡ θλίψις καὶ ἡ δυστυχία εἶναι κάτι τι ξένον πρὸς αὐτήν. Ἄλλ' εἰς τὸν ἄνθρωπον ἀπόκειται ν' ἀπολαύσῃ τὴν χαρὰν ἢ τὴν θλίψιν μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἰδικὴν του προσωπικὴν προσπάθειαν. Τὰ αἰώνια καὶ ἀκατάλυτα διδάγματα τῆς ἁγίας χριστιανικῆς θρησκείας, αἱ ὑψηλαὶ καὶ μεγάλαὶ ἀλήθειαι, τὰς ὁποίας ἐδίδαξεν ὁ Σωτὴρ καὶ οἱ Ἀπόστολοι καὶ ἠρμήνευσαν οἱ μεγάλοι Πατέρες καὶ Διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας, ἀποτελοῦν διὰ τὸν χριστιανὸν φῶς, ἀντιθέτως δ' εὐρίσκεται εἰς τὸ σκότος ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ζῆ μακρὰν τῆς θρησκείας, διότι ἀγνοεῖ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τῆς ζωῆς, τὸν σκοπὸν τῆς υπάρξεώς του καὶ τὸν αἰώνιον προορισμὸν του. Καὶ ὅπως ὁ ἥλιος φωτίζει καὶ θερμαίνει καὶ ζωογονεῖ τὴν φύσιν, τοιοῦτοτρόπως καὶ ἡ θρησκευτικὴ πίστις, ἡ ὁποία ἔχει ὡς καρπὸν τὴν ἀρετὴν, φωτίζει, θερμαίνει καὶ ζωογονεῖ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ τὴν μὲν ἀρετὴν ἀκολουθοῦν πάντοτε ἡ εὐτυχία καὶ ἡ χαρὰ, ἐνῶ τὸ κακόν, τὸ ὁποῖον εἶναι ὁ πικρὸς καρπὸς τῆς ἀπιστίας, ἀκολουθοῦν ἡ δυστυχία καὶ ἡ θλίψις, τὰ τραγικὰ δράματα, τὰ ὁποῖα προκαλοῦνται ἀπὸ τὸ κακόν καὶ τὰς ἐξ αἰτίας αὐτοῦ συμφορὰς. Εἶναι ἠθικὸς νόμος ἀπαράβατος, τὸ ἀγαθὸν νὰ ἔχη ὡς συνέπειαν καὶ ἄμεσον ἐπακολούθημα τὴν εὐτυχίαν, τὸ δὲ κακόν νὰ ἔχη ὡς σύν-

τροφον τὴν δυστυχίαν. Τὸ μὲν ν' ἀμείβεται, τὸ δὲ νὰ τιμωρῆται.

Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ζῆ εἰς τὸ ἀγαθόν, ὁ ἐνάρετος ἄνθρωπος, δημιουργεῖ περὶ ἑαυτὸν μίαν ἀτμόσφαιραν χαρᾶς, ἀγαπᾷ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, εἶναι δίκαιος καὶ ἐλεήμων, ἀφωσιωμένος εἰς τὴν ἐργασίαν του, τὴν ὁποίαν καθιστᾷ πηγὴν τῆς εὐδαιμονίας του, ἀποφεύγει τὰς καταχρήσεις, εἶναι ἐγκρατὴς εἰς ὅλα, ἀνώτερος τῶν παθῶν, τὰ ὁποῖα ὑποβιβάζουν πολλὰκις τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν θέσιν ἀλόγου ζώου. Ἀντιθέτως, ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ζῆ εἰς τὸ κακόν, περιστρέφεται περὶ τὴν πνιγηρὰν ἀτμόσφαιραν τῆς δυστυχίας καὶ τῆς διαρκoῦς στενοχωρίας, γίνεται δοῦλος τῶν παθῶν, παραδίδεται εἰς καταχρήσεις, μισεῖ τὴν ἐργασίαν του, μισεῖ καὶ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, ζῆ βίον ἀνώμαλον, ἐκ τοῦ ὁποῖου πάσχει σωματικῶς καὶ ψυχικῶς καὶ τέλος συντρίβεται καὶ καταστρέφεται. «Τὰ γὰρ ὀψώνια τῆς ἀμαρτίας θάνατος», κατὰ τὴν Γραφήν. Ἀλλοίμονον ἂν ὁ τοιοῦτος ἄνθρωπος ἔχει οἰκογένειαν. Μεταβάλλει τὸ σπίτι του εἰς ἄδην. Ἐνῶ ἀντιθέτως ὁ ἐνάρετος οἰκογενειάρχης ζῆ βίον εὐτυχῆ. Καὶ ὁ μὲν ἐνάρετος ἄνθρωπος μένει πιστὸς καὶ ἀφωσιωμένος εἰς τὰς ἠθικὰς ἀρχάς, δὲν παρασύρεται ἀπὸ ιδέας ἀνατρεπτικὰς, ἐκεῖνος δὲ ὁ ὁποῖος καταφρονεῖ τὰς ἠθικὰς ἀρχάς γίνεται θῦμα τῶν ἀνατρεπτικῶν ἀρχῶν καὶ προξενεῖ συμφορὰς καὶ εἰς τὸν ἑαυτὸν του καὶ εἰς τὴν οἰκογένειάν του καὶ εἰς τὴν πατρίδα του, διότι τὸ μὲν ἀγαθὸν εἶναι δημιουργικόν, ἐνῶ τὸ κακὸν εἶναι πάντοτε καταστρεπτικόν, ὅπως ἡ πυρκαϊά.

Αὐτὰς τὰς δύο εἰκόνας τὰς βλέπομεν ὅλοι ἀναγλύφους καθ' ἐκάστην ἐνώπιόν μας. Βλέπομεν τοὺς καρποὺς τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τοὺς καρποὺς τοῦ κακοῦ, τοὺς εὐτυχεῖς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ἐφαρμόζουν εἰς τὴν ζωὴν των τὰς χριστιανικὰς ἀρχάς, ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἐκδηλώνουν τὴν καλωσύνην καὶ τὴν ἀγαθότητα, τὴν φιλανθρωπίαν καὶ τὴν προθυμίαν καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς κάθε καλόν. Ἀλλὰ βλέπομεν καὶ τοὺς δυστυχεῖς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι εὐρίσκονται μακρὰν τῆς θρησκείας, σκληροὺς, ἀφιλανθρώπους, ἀδίκους καὶ παραφόρους, βλέπομεν τοὺς ἀφωσιωμένους εἰς τὰς ἐθνικὰς μας παραδόσεις καὶ εἰς τὴν πατρίδα ἀληθεῖς Ἕλληνας, καὶ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἀποξενοῦνται ἀπ' αὐτῆς.

Διότι εἶναι δυστυχῶς πολὺ ὀλισθηρὸς ὁ κατήφορος τοῦ κακοῦ καὶ παρασύρει εἰς πολλὰ ἄτοπα τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος, ὅταν κυριευθῆ ἀπὸ τὸ κακόν, ἀσυγκράτητος ἡμπορεῖ νὰ φθάσῃ καὶ μέχρις ἀρνήσεως τῆς πατρίδος του καὶ μέχρι καταπατήσεως τῶν ἱερῶν καὶ ὁσίων. Ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει χάνει κάθε ἀξίαν ἢ ζωὴ του.

Ἴδου διατί πρέπει νὰ εἴμεθα πιστοὶ καὶ σταθεροὶ εἰς τὰς σωτηριώδεις ἀρχὰς τῆς ἀγίας θρησκείας καὶ εἰς τὰς συνυφασμένας πρὸς αὐτὰς ἐθνικὰς μας παραδόσεις, νὰ ζῶμεν δηλαδὴ ὡς ἀληθινοὶ χριστιανοὶ καὶ ἀληθινοὶ Ἕλληνες, ἔχοντες ὀρθὴν ἀντίληψιν τῆς ἐννοίας τῆς ζωῆς καὶ τοῦ σκοποῦ της. Ἐκαστος Ἕλληνας, διὰ τῆς ἠθικῆς του ζωῆς καὶ διὰ τῆς πιστῆς τηρήσεως τῶν καθηκόντων του, ὡς ἀποβαίνει ὑλικὴ καὶ πνευματικὴ δύναμις τοῦ συνόλου τῶν ἑλλήνων καὶ παράγων προόδου τῆς μεγάλης καὶ ἐνδόξου πατρίδος Ἑλλάδος, ἢ ὁποῖα ἀπὸ τὰ τέκνα της περιμένει τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν προόδόν της. Ἡ εὐτυχία τῆς πατρίδος εἶναι καὶ τῶν τέκνων της εὐτυχία.

Ὁ Θεὸς ὡς εὐλογῆ καὶ ὡς περισκέπη τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα τῶν Ἑλλήνων, τὴν Κυβέρνησιν τῆς πατρίδος, τὸν στρατὸν καὶ τὸν ἑλληνικὸν λαόν.

ΤΟ ΕΝ ΟΥΤΡΕΧΤΗ ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΤΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ

Ἀπὸ τῆς 9ης—12ης μηνὸς Μαΐου συνήλθεν ἐν Οὐτρέχτῃ Συμβουλευτικὸν Συνέδριον ἐξ 75 ἀντιπροσώπων τῶν κυριωτέρων Ἐκκλησιῶν, αἵτινες συνεργάζονται εἰς τὰς δύο Κινήσεις «περὶ ζωῆς καὶ ἐργασίας» καὶ «περὶ πίστεως καὶ διοικήσεως». Ἀντιπροσωπεύθησαν ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ἡ Ἀγγλικανικὴ, ἡ Παλαιοκαθολικὴ καὶ αἱ Προτεσταντικαὶ Ἐκκλησίαι τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς. Ἡ ἱστορία τοῦ Συνεδρίου τούτου ἔχει συντόμως ὡς ἑξῆς :

Προτάσει τοῦ Παγκοσμίου Χριστιανικοῦ Συμβουλίου Ζωῆς καὶ Ἐργασίας ἀπεφασίσθη ὑπ' ἀμοιότρον τῶν Κινήσεων, ὅπως καταρτισθῆ Συμβούλιον ἐκ 35 ἀντιπροσώπων, ἵνα ὑπεβάλλῃ εἰς τὰ πέρσει συνελθόντα ἐν Ὁξφόρδῃ καὶ Ἐδιμβούργῳ Παγκοσμιακὰ Συνέδρια Σχέδιον συνενώσεως τῶν δύο Κινήσεων εἰς ἓν Παγκόσμιον Χριστιανικὸν Συμβούλιον πρὸς ἀποφυγὴν περιττῆς δαπάνης καὶ ἀπασχολήσεως ἐπὶ τῶν αὐτῶν πολλάκις ζητημάτων. Τὸ Σχέδιον ὑποβληθὲν ἐγένετο δεκτὸν κατ' ἀρχὴν ὑπὸ τῶν ἐν λόγῳ Συνεδρίων καὶ ἀνετέθη εἰς Ἐπιτροπὴν ἐκ 14 μελῶν καὶ ἄλλων τόσων ἀναπληρωματικῶν, ἵνα ἐπεξεργασομένη τὸ Καταστατικὸν τοῦ νέου Ὁργανισμοῦ τοῦ

Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν ὑποβάλλει αὐτὸ εἰς τὴν ἔγκρισιν τῶν συνεργαζομένων Ἐκκλησιῶν διὰ τὰ περαιτέρω. Ἡ ἐπιτροπὴ τῶν 14 συνελθούσα ἀμέσως μετὰ τὰ μνημονευθέντα Παγγρησιακὰ Συνέδρια ἔκρινεν, ὅτι πρὸς ἐπεξεργασίαν τοῦ Καταστατικοῦ ἀνάγκη νὰ συγκληθῇ Συμβουλευτικὸν Συνέδριον τῶν κυριωτέρων Ἐκκλησιῶν ἐν Οὐτρέχτη.

Τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἐν τῷ Συνεδρίῳ, οὗ προήδρευσεν ὁ Σεβ. Ἀρχιεπ. Ὑόρκης Temple, ἀντιπροσώπευσαν ὁ Μητρ. Θουατείρων, ὁ Μητρ. Εὐλόγιος, ὁ Ἐπίσκοπος τοῦ Novi—Sad, εἰς Ρουμῶνας ἱερεὺς ἐξ Ἀμερικῆς καὶ ὁ Προθιερ. Τσαγκῶφ ἐκ Βουλγαρίας. Ἡ κυριωτέρα ἀπασχόλησις τῶν Συνεδρίων ἦτο ἡ σύνταξις καὶ ἐπιψήφισις τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, ὅπερ, ἀφοῦ τεθῆ, συναρτὰ τῇ ἀποφάσει τοῦ ἐν Ἐδιμβούργῳ Συνεδρίου, εἰς τὴν ψήφον καὶ τῆς περὶ τὰ τέλη Αὐγούστου συνερχομένης Συνεχιστικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς «περὶ πίστεως καὶ διοικήσεως» Κινήσεως, θέλει ὑποβληθῆ πρὸς ἔγκρισιν εἰς τὰς Ἐκκλησίας.

Ἐν τῷ Καταστατικῷ τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον ὀρίζεται ὡς «Κοινωνία Ἐκκλησιῶν, αἵτινες ἀπεδέχονται τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν ὡς Θεὸν καὶ Σωτῆρα». Διὰ τοῦ ὀρισμοῦ τούτου ἀποκλείονται τῆς ἐπισήμου συνεργασίας ἐν αὐτῇ πᾶσαι ἐκεῖναι αἱ ἐκκλησιαστικαὶ ὁμάδες, αἵτινες δὲν ἀναγνωρίζουσι τὴν ἀνωτέρω βᾶσιν, ἣν ἀνέκαθεν ἀνέγραψεν ἐν τῷ Προγράμματι αὐτῆς ἡ «περὶ πίστεως καὶ διοικήσεως» Κίνησις. Ὡς σκοποὶ τοῦ Παγκοσμίου Συνεδρίου ἀναγράφονται: ἡ συνέχισις τοῦ ἔργου, ὅπερ μέχρι τοῦδε κωχρισμένως ἐπεδίωκον αἱ δύο Παγγρησιακικαὶ Κινήσεις, ἡ διευκόλυνσις τῶν Ἐκκλησιῶν πρὸς κοινὴν αὐτῶν ἐνέργειαν, ἡ προαγωγή τῆς συνεργασίας αὐτῶν ἐν τῷ ἔργῳ τῆς μελέτης καὶ ἐρεῦνης, ἡ πρόσκλησις τοπικῶν ἢ παγκοσμίων συνεδρίων πρὸς συζητησὶν εἰδικῶν θεμάτων ἐπιβαλλομένων ὑπὸ τῶν περιστάσεων. Ρητῶς λέγεται ἐν τῷ Καταστατικῷ, ὅτι τὸ Π. Συμβούλιον δὲν ἔχει τὴν ἐξουσίαν, ὅπως νομοθετῇ διὰ τὰς Ἐκκλησίας, αἵτινες διατηροῦσι τὴν πλήρη αὐτῶν ἐλευθερίαν, ἀλλὰ θέλει ἐνεργῆ ἐξ ὀνόματος αὐτῶν μόνον περὶ ζητημάτων, τὰ ὁποῖα εἰδικῶς ἀνατίθενται ὑπὸ τῶν Ἐκκλησιῶν εἰς αὐτό. Ὁ χαρακτηρ αὐτοῦ παραμένει συμβουλευτικὸς ἀπλῶς καὶ θὰ παρέχῃ εὐκαιρίαν πρὸς ἠνωμένην ἐνέργειαν ἐν ζητήμασι, τὰ ὁποῖα ἐνδιαφέρουσι πάσας τὰς Ἐκκλησίας ἀπὸ κοινοῦ.

Τὸ Καταστατικὸν προβλέπει τὴν σύγκλησιν ἀνὰ 5 ἔτη μιᾶς Γενικῆς Συνελεύσεως ἀποτελουμένης ἐξ οὐχὶ πλειόνων τῶν 450 μελῶν καὶ μιᾶς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς ἐξ οὐχὶ πλειόνων τῶν 90 μελῶν συνεργαζομένων ἀνὰ πᾶν ἔτος. Ἐπειδὴ ὁμως τὸ παγκόσμιον συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν λαμβάνει πραγματικὴν ὑπόστασιν μετὰ τὴν ἀποδοχὴν τοῦ Καταστατικοῦ τούτου ἐπισήμως ὑπὸ τῶν συνεργαζομένων Ἐκκλησιῶν καὶ τὴν δήλωσιν αὐτῶν, ὅτι ἐπιθυμοῦσι ν' ἀποτελῶσι μέλη αὐτοῦ, ἐνεκρίθη ὑπὸ τοῦ Συμβουλευτικοῦ Συνεδρίου ὅπως τὰς ἐν τῷ μεταξὺ παρεπιπτούσας ὑποθέσεις διεξάγῃ Προσωρινὴ Ἐπιτροπὴ ἀποτελουμένη ἐξ 28 μελῶν ὑπὲρ τὴν προεδρείαν τοῦ Σεβ. Ἀρ-

χιεπ. Ὑόρκης καὶ τὴν ἀντιπροεδρείαν τοῦ Μητροπολίτου Θουατείρων, τοῦ pasteur Boegner καὶ τοῦ John Mott. Τοῦ προσωρινοῦ τούτου Συμβουλίου ἡ διαχειριστικὴ ἐπιτροπὴ ἐτέθη ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ ἐκ τῶν ἀντιπροέδρων αὐτοῦ pasteur Boegner, Γερμανικὸς δὲ Γραμματεὺς ἐξελέγη ὁ ὀλλανδὸς Dr W. A. Visser't Hooft, ἀναβληθείσης εἰς ἀπώτερον τῆς ἐκλογῆς ἐνός δευτέρου τοιούτου.

Ὡς ἐλέχθη ἀνωτέρω, τὸ Καταστατικὸν θέλει ὑποβληθῆ ἐπισήμως εἰς τὴν ἔγκρισιν τῶν Ἐκκλησιῶν βραδύτερον, ὅτε καὶ θὰ δοθῆ εἰς ἐκάστην αὐτῶν ἡ εὐκαιρία ν' ἀποφασίσῃ καὶ δηλώσῃ ἂν θέλῃ νὰ ἐξακολουθήσῃ συνεργαζομένη ὑπὸ τὴν νέαν μορφήν αὐτοῦ μετὰ τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν ἢ ὄχι. Ἡ ὀρθόδοξος ἡμῶν Ἐκκλησία διὰ πολλῶν ἐκ τῶν αὐτοκεφάλων αὐτῆς Ἐκκλησιῶν συμμετέσχεν ἀμοτέρων τῶν κινήσεων, ὀλίγοι δὲ ἢ πολλοὶ ἀντιπρόσωποι αὐτῶν κατὰ καιροὺς παρεκάλησαν εἰς τὰ συνελθόντα Παγκόσμια Συνέδρια Στοκχόλμη, Λαζάνης, Ὁξφόρδης καὶ Ἐδιμβούργου καὶ μετέσχον τῶν ἐν αὐτῇ συζητήσεων. Ὅστις ὅμως ἐκ τοῦ σύγγελγυς παρηκολούθησε τὴν συνεργασίαν τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας εἰς τὰ Συνέδρια ταῦτα, ὡς ὁ γράφων, ἐκεῖνος γινώσκει ποῖαι αἱ ἐλλείψεις αὐτῆς καὶ εἰς τί καθυστερεῖ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία οὕτως, ὥστε τὴν σφραγίδα τοῦ ἰδίου αὐτῆς πνεύματος ἐκνηλοτέραν νὰ καταστήσῃ εἰς τὰς ὑπὸ τῶν Συνεδρίων τούτων λαμβανόμενας ἀποφάσεις. Ὁ χαρακτηρισμὸς τῆς συνεργασίας αὐτῆς ὡς σπασμωδικῆς καὶ ἐκτάκτου μόνον εἶνε ὁ ἐλαφρότερος. Εἴπερ ποτὲ καὶ ἄλλοτε ἐπιβάλλεται ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ὑπεβολῆς καὶ εἰς τὴν ἔγκρισιν τῶν ἐπὶ μέρους Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν τοῦ νέου Καταστατικοῦ ὅπως αὐταὶ συνεννοηθῶσι καὶ ἀπὸ κοινοῦ ἀποφασίσωσιν ἂν θὰ συνεργασθῶσιν ἢ ὄχι. Ἄν ὁμως τὸ πρῶτον, τότε ἐπιβάλλεται ἀπαραιτήτως, ὅπως τὴν συνεργασίαν ταύτην ἐπιδιώξωσιν ἐπιμελῶς καὶ συστηματικῶς συνεννοούμεναι πρὸς ἀλλήλους περὶ τοῦ ἀρμοδιωτέρου τρόπου πρὸς ἐκπροσώπησιν τῆς κοινῆς ὑποθέσεως τῶν ὀρθόδοξων ἀρχῶν ἐν τῷ Παγκοσμίῳ Συμβουλίῳ τῶν Ἐκκλησιῶν. Δὲν ἀγνοῶ τοὺς πολλαχόθεν ἐκφρασθέντας δισταγμοὺς περὶ τοῦ ἂν πρέπη νὰ συνεργασθῆ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μετὰ τῶν ξένων Ἐκκλησιῶν, ἀλλὰ δὲν συμερίζομαι αὐτούς. Ἐχω ὁμως ταπεινῶς τὴν γνώμην, ὅτι προτιμότερον ν' ἀπόσχωμεν οἷας δῆποτε συνεργασίας μετ' αὐτῶν ἐν τῷ μέλλοντι ἂν πρόκειται νὰ συνεργασθῶμεν, ὡς συνειργάσθημεν μετ' αὐτῶν μέχρι τοῦδε.

Βρυξέλλαι τῇ 17ῃ Μαΐου 1938

† Ο ΘΥΑΤΕΙΡΩΝ ΓΕΡΜΑΝΟΣ

ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΒΛΑΧΟΥ ΤΟΥ ΚΡΗΤΟΣ

Διδασκαλία περὶ τοῦ ἀκραιφνοῦς τρόπου τοῦ διδάσκειν τὸ θεῖον καὶ ἱερὸν Εὐαγγέλιον

Ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ καθηγητοῦ τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου κ. Γεωργίου Μαριδάκη ἀπόκειται καὶ χειρόγραφον, ὅπερ οὕτως κατ' αἰτησίην μου εὐμενῶς μοι παρεχώρησε πρὸς ἐξέτασιν, δι' ὅπερ θεωρῶ καθῆκον καὶ ἐνταῦθα θεαμῶς νὰ εὐχαριστήσω

αὐτόν. Ἐν τῷ χειρογράφῳ τούτῳ πρὸς τοὺς ἄλλοις εὑρίθται καὶ τὸ ἀνωτέρω ἀνέκδοτον ἔργον τοῦ διαπρεποῦς λογίου τοῦ δεκάτου ἑβδόμου αἰῶνος Γερασίμου Βλάχου τοῦ Κρητός, τοῦ μητροπολίτου Φιλαδελφείας¹.

Τοῦ ἔργου τούτου ἐν τῷ ἀνωτέρω χειρογράφῳ προτάσσεται ἡ ἀκόλουθος ἐπιστολὴ τοῦ Γερασίμου Βλάχου.

«Τῷ σοφωτάτῳ ἐν διδασκάλοις κυρίῳ Βησσαρίωνι Μακροῦ τῷ τῶν Ἰωαννίνων διδασκάλῳ καὶ σεβασμιωτάτῳ ἐν πνευματικοῖς πατράσι, Γεράσιμος Βλάχος κοινὸς τῶν ἐπιστημῶν διδάσκαλος, κῆρυξ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου καὶ καθηγούμενος τοῦ ἐν Κερκύρῳ σεβασμίῳ μοναστηρίου τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς Παλαιολέως εὐχμαι εὐ διαγίνει καθ' ἑκάτερον ἄνθρωπον.

Ἐζητήσας παρὰ τῆς ἡμετέρας εὐτελείας, σεβασμιώτατε, τὸν τρόπον τοῦ διδάσκειν τὸ θεῖον καὶ ἱερὸν Εὐαγγέλιον. Τὸ μὲν ζήτημα ζώσης φωνῆς καὶ οὐ γραμμάτων ἔδειτο, ἐπειδὴ δὲ ἡ ἀπουσία ἀπέργει τὴν φωνὴν ζώσαν, νεκρὰν διὰ γραμμάτων ἰδοῦ ἐπιστέλλειν κατανεύομεν. Δέξαι ὅν τὴν ἔφασιν καὶ ἡμῶν τῶν ἀγαπώντων σε ἐν ταῖς σαῖς ἱεραῖς τελεταῖς καὶ διηνεκῆσιν εὐχαῖς διὰ παντὸς μέμνησο καὶ φίλει τὸν φιλοῦντά σε καὶ γράφε συνεχῶς τῷ ὄντι παρεσκευασμένῳ καὶ διὰ γραμμάτων ἀποδιδόναι τὰς ἀμοιβὰς. Ἐρωσο».

Μετὰ τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ἀκολουθεῖ ὁ πίναξ τῶν ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ περιεχομένων δέκα κεφαλαίων ὡς ἑξῆς.

«Πίναξ τῶν περιεχομένων κεφαλαίων

Προοίμιον ἐν εἴδει χρείας.

Κεφάλαιον α'. Περὶ τῶν ἀναγκαίων καὶ χρησίμων ἐν τῇ διδαχῇ ἐπιζητούμενων.

Κεφάλαιον β'. Περὶ τῆς τῶν διδαχῶν συνθέσεως.

Κεφάλαιον γ'. Πόθεν λαμβάνεται τὰ προοίμια ἐν ταῖς διδαχαῖς.

Κεφάλαιον δ'. Πόθεν λαμβάνεται ἐν ταῖς διδαχαῖς ἡ προκατασκευή.

Κεφάλαιον ε'. Πόθεν λαμβάνεται ἡ θέσις ἐν ταῖς διδαχαῖς.

Κεφάλαιον στ'. Περὶ τῶν ἐν ταῖς διδαχαῖς ἀγώνων.

Κεφάλαιον ζ'. Περὶ τοῦ ἐν ταῖς διδαχαῖς πόθεν καὶ πῶς λαμβάνεται ἐπιλόγου.

Κεφάλαιον η'. Περὶ τῶν τρόπων, δι' ὧν ἐξηγεῖται ἡ θεία Γραφή.

Κεφάλαιον θ'. Πῶς δεῖ χρῆσθαι τοῖς τῶν ἕξω σοφῶν λόγοις ἐν τοῖς διδαχαῖς.

Κεφάλαιον ι'. Κανόνες κοινοὶ περὶ τῶν διδαχῶν».

Μετὰ τὸν πίνακα τούτον τῶν περιεχομένων ἔπεται τὸ καίμενον τοῦ ἔργου ὑπὸ τὴν ἀκόλουθον ἐπιγραφὴν.

«Διδασκαλία περὶ τοῦ ἀκραιφνοῦς τρόπου τοῦ διδάσκειν τὸ θεῖον καὶ ἱερὸν Εὐαγγέλιον ἐκδοθεῖσα παρὰ Γερασίμου Βλάχου τοῦ Κρητός, ταπεινοῦ τῶν ἐπιστημῶν διδασκάλου, κῆρυκος τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου καὶ καθηγούμενου τοῦ τῆς Παλαιολέως σεβα-

σμίου μοναστηρίου».

Ὅπως οἱ ἀναγνώσται τοῦ περιοδικοῦ τούτου λάβωσιν ἰδέαν τινὰ τοῦ περιεχομένου τοῦ ἀνωτέρω ἔργου παραθέτω κατωτέρω τὸ προοίμιον καὶ τὸ τελευταῖον κεφάλαιον αὐτοῦ λυπούμενος, διότι, ἔνεκα τῶν στενῶν ὁρίων τοῦ περιοδικοῦ, δὲν δύναμαι νὰ παραθέσω τὸ ὅλον ἔργον.

«Προοίμιον ἐν εἴδει χρείας.

Πορευθέντες εἰς τὸν κόσμον ἅπαντα κηρύξατε τὸ Εὐαγγέλιον πάσῃ τῇ κτίσει κελεύει ἐν Εὐαγγελίοις ὁ τῶν ὅλων Λόγος δημιουργὸς παραινῶν πάντας τοὺς πεπαιδευμένους κηρύττειν τὸ Εὐαγγέλιον καὶ τοὺς ἄμαθεῖς διδάσκειν τὴν τῶν λόγων ἀκρίβειαν καὶ ἐπιστήμην καὶ ὡς ἀγαθὸς Θεὸς τὰ ἀγαθὰ παραινεῖν πάντας τοὺς πεπαιδευμένους καὶ τοὺς ἄμαθεῖς διδάσκειν παρακελεύεται. Τὸ γὰρ εὐαγγελικὸν κήρυγμα τοὺς ἀνθρώπους ἐπιγείους ὄντας οὐρανίους καθίστησι, τοὺς μὴ εἰδότας Θεὸν ἐπιστήμονας τῶν θείων κατασκευάζει, τοὺς ἡδονικοὺς ἐγκρατεῖς ἀναδείκνυσι, τοὺς ἁμαρτωλοὺς δικαίους ἀποτελεῖ, δι' ὃ καὶ δίστομος μάχαιρα καλεῖται, ἐπειδὴ διπλῶ κέχρηται τῷ λόγῳ, τῷ μὲν στηρίζοντι, τῷ δὲ καθαιροῦντι, καθαιροῦντι μὲν τοὺς ἐναντίους, στηρίζοντι δὲ τοὺς οἰκείους τῆς πίστεως, οὐ φαρμάκοις θεραπεῖον, ὡσπερ οἱ ἱατροὶ τῶν σωματικῶν, ἀλλὰ λόγοις φιλανθρωπίας τὰς τῶν ψυχῶν νόσους ἰώμενον. Τοῖς πεπλανημένοις ὁδὸς πέφυκε καὶ τοῖς ἐσκοτισμένοις φῶς δέδωκε, τοῖς ἀπεγνωσμένοις σωτηρίαν καθέστηκε καὶ τοῖς δικαίοις ἀναφαίνεται στήριγμα· ζῶν γὰρ ἐστὶν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ὡς ζωῆς πρόξενος καὶ ἐνεργός, ὡς δραστικός καὶ σωτήριος. Εἰ δὲ τις ἀμφιβάλλει διὰ τὸ τοῦ λόγου ἀπλοῦστατον καὶ τὸ τῶν λέξεων εὐτελεῶς καὶ ἄμαθειας τοὺς διδασκάλους ἐγκαλεῖται, εἰδέτω ὡς οὐ σεσοφισμένοις λόγοις ἀκολουθοῦμεν, ἀλλ' ἁλιένους εἶναι μαθητὰς προσποιούμεθα καὶ τοῦτο ὁμολογοῦμεν καὶ φηλοῦμεν κατὰ τὸν μέγαν Βασίλειον· «ὁ γὰρ λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ κήρυγμα αὐτῶν οὐκ ἐν περὶ τοῖς ἀνθρωπίνης σοφίας λόγοις, ἀλλ' ἐν ἀποδείξει Πνεύματος καὶ δυνάμεως πέφυκεν, ἵνα ἡ πίστις ἡμῶν μὴ ᾖ ἐν σοφίᾳ ἀνθρώπων, ἀλλ' ἐν δυνάμει Θεοῦ»· ὀλίγους μὲν γὰρ ὠνήσεν ἡ περικαλλῆς καὶ ἐπιτετηθευμένη τῶν φιλοσόφων γλῶσσα καὶ ὀητόρων λέξις, πλείονας δὲ ἢ μᾶλλον ἀπίρους ἢ εὐτελεστέρα τῶν θεοκηρύκων γλῶσσα ὠφέλησεν. Ὅσπερ γὰρ ὁ σίδηρος σίδηρον ὀξύνει, οὕτως καὶ ὁ λόγος τοῦ θεοῦ διὰ τῶν διδαχῶν τὰς ψυχὰς ἀνοεῖ καὶ ὡσπερ ἄρτω μὲν σῶμα τρέφεται, οὕτω καὶ λόγῳ θείῳ ψυχὰι στηρίζονται καὶ ὡσπερ οἱ ἱατροὶ τοῖς φαρμάκοις τὰ τραύματα τοῦ σώματος θεραπεύουσιν, οὕτω καὶ οἱ ἱεροφάνται τὰ πάθη τῶν ψυχῶν ταῖς ἱεραῖς τῶν διδαχῶν ἱατρεύουσιν. Σκέψο Χριστὸν τὸν Κύριον ἡμῶν, ὃς λόγῳ ἐξέβαλε τὰ πνεύματα, τοὺς παραλύτους συνέσφιγξεν, τοὺς τυφλοὺς ἐφώτισεν, τοὺς νεκροὺς ἀνέστησεν, τοὺς λεπροὺς ἐκαθάρισεν, τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἔσωσεν καὶ πάντας ἀνθρώπους ἐκ τῆς παραβάσεως ἡλευθέρωσεν. Ἴδε τοὺς πνευματοφόρους ἀποστόλους λόγῳ μόνῳ τὰ ἔθνη ζωοποίησαν καὶ τὴν εἰδωλολατρείαν καταλύσαντας. Ἴδε τοὺς τῶν μαρτύρων χοροὺς τοὺς τιμάνους νικήσαντας καὶ τὸν διάβολον καταθραύ-

1. Περὶ τοῦ βίου καὶ τῶν ἔργων τοῦ Γερασίμου Βλάχου παρὰ ἰδίῳ Ἀνδρονίκου Δημητρακοπούλου Προσθήκαι καὶ διορθώσεως σ. 53—58.

σαντας. Βλέψω τέως τὸν θεῖον χρυσοῦν ἱεροφάντην Χρυσόστομον τὰς ἀπηλιτισμένας ψυχὰς εἰς μετανοίας ἀνακαλέσαντα, οὐ χάριν καὶ διδάσκαλος τῆς μετανοίας προσηγορεύθη. Διὸ θαυμάσαι δεῖ καὶ τὸν θεῖον Πλάτωνα, καίπερ ἔθνικόν ὄντα, κηρύττοντα: «ἄνευ γὰρ λόγου ψυχὴ φρόνιμος οὔτε ἐγένετο οὔτε γενήσεται ποτε», καὶ οὕτως «ὁ λόγος ὡς περ πλάστης ἀγαθὸς καλὸν τῇ ψυχῇ προστίθησι σχῆμα». Καὶ Δημοκράτης ὁ στωικός: «ἰσχυρὸν εἰς πειρῶ λόγος γίνεταί». Καὶ ὁ τῶν ἀνδρῶν ἀπάντων σοφώτατος Σωκράτης: «ἐν μὲν πολέμῳ πρὸς ἀσφάλειαν σίδηρος χρυσοῦ κρείττων, ἐν δὲ τῷ ζῆν ὁ λόγος τοῦ πλούτου». Καὶ ὁ θεῖος Ἰάμβλιχος πρὸς Σώπατρον: «πάντα λόγῳ κρῖνομεν». Καὶ ὁ παλαιὸς ἡμερῶν Χριστὸς, αὐτὸς ὁ Κύριος ἡμῶν, πρὸς τὸν ἀντικείμενον διάβολον ἔφασκεν: «οὐκ ἐπ' ἄριστῳ μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος, ἀλλ' ἐν παντὶ λόγῳ ἐκπορευομένῳ διὰ στόματος Θεοῦ». Διὸ καὶ πρὸς τοὺς μαθητὰς φαγεῖν αὐτὸν κατεπέμψοντας διὰ τὴν πρὸς τὴν Σαμαρείτιδα διδαχὴν ἔλεγεν: «ἐγὼ βρώσιν ἔχω φαγεῖν, ἢν ὑμεῖς οὐκ οἴδατε», διδάσκων ἡμᾶς βρώσιν ἀληθῆ τὴν τῶν εὐαγγελικῶν ὁμμάτων διδαχὴν καθεστηκέναι, οὐ χάριν καὶ τὸν εὐαγγελικὸν τῆς διδαχῆς λόγον ὁ μέγας Χρυσόστομος εἰς τὸν μὲν λόγον τῆς Γενέσεως θαυμαζόμενος ἔλεγεν: «οὐδὲ γὰρ ἡμετέρα ἐστὶ τὰ λεγόμενα, οὐδὲ ἐξ οἰκείας γλώττης φθεγγόμεθα, ἀπερ ἂν εἴπωμεν, ἀλλ' ἐκ τῆς τοῦ δεσπότου φιλανθρωπίας ὀδηγούμενοι διὰ τὴν ὠφέλειαν τὴν ἡμετέραν καὶ τὴν οἰκοδομὴν τῆς τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίας διδάσκομεν».

Προεπόντως οὖν ὁ Κύριος τοῖς διδασκάλοις πᾶν ἐπ' ὀνόματι τῶν ἀποστόλων κηρύττειν κελεύει τὸ Εὐαγγέλιον. Ἐπειδὴ οὖν δυσχερὲς ἐστὶ τὸ κήρυγμα καὶ οὐ τοῖς πᾶσι καθέστηκεν εὐχερον, ἀλλὰ δεῖται καὶ πόνου καὶ σπουδῆς μεγίστης καὶ οὐ τοῖς πᾶσι δέδοται, ἀλλὰ κατὰ Παῦλον «ἄλλῳ μὲν λόγος σοφίας, ἄλλῳ δὲ λόγος γνώσεως, ἕτερόν δὲ πίστις, ἄλλῳ δὲ ἐνεργήματα δυνάμεως, ἄλλῳ δὲ προφητεία, ἄλλῳ δὲ διακρίσεις πνευμάτων, ἕτερόν δὲ γένη γλωσσῶν, ἄλλῳ δὲ ἔρμηνεῖα γλωσσῶν, πάντα δὲ ταῦτα ἐνεργεῖ τὸ ἐν καὶ ταυτὸ Πνεῦμα», διὰ τοῦτο διακελεύεται ὁ Κύριος δωρεὰν ἐλάβετε, δωρεὰν δίδοτε. Καὶ ἡμεῖς χάριτι θεῷ τὸ τοῦ λόγου δῶρον λαβόντες τοῖς μὴ εἰδόσι λέγειν δωρεὰν χαριζόμεθα, σκοπὸν ἔχοντες τὸν τοῦ διδάσκειν τὸ ἱερόν Εὐαγγέλιον τρόπον ἀποδοῦναι. Ἐπικαλούμενοι οὖν τὸν λόγιον Ἑρμῆν, τὸν τοῦ Θεοῦ μονογενῆ Λόγον, καὶ τὰς τῆς Ἀθήνης ἐπαρωγὰς, τὴν τῆς ἁγίας παρθένου Μαρίας βοήθειαν, ἀρχόμεθα τῆς διδασκαλίας καὶ εἰ δυνατόν τὸν τρόπον τοῦ διδάσκειν χαρακτηρίζομεν. Ἴνα δὲ ἄνευ τάξεως καὶ διαιρέσεως μὴ ἀρξασθαι νομισθῶμεν, ὅπερ ἀπέριγει εἰς τὸ ἀ' κατὰ Ἰοβιανοῦ ὁ θεῖος Ἰερώνυμος, καὶ ἡμεῖς ἅπασαν τὴν περὶ τῶν διδασκῶν διδασκαλίαν εἰς δέκα κεφάλαια διαιρούμεθα, δι' ὧν ὁ μὲν τρόπος τοῦ διδάσκειν ἔσται σαφέστατος, ἀσαφὴς δὲ ὅταν ὁ βουλόμενος διδάσκειν τῆς τῶν ἱερῶν διδασκάλων συνεχοῦς ἀναγνώσεως ἀποστερεῖται.

(Ἐπειτα τὸ τέλος)

Κ. ΔΥΟΒΟΥΝΙΩΤΗΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Πομπὸς καὶ Δέκτης.

Κατὰ τὴν ἑβδόμην ὥραν τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ὁ τὴν προτεραίαν ἀρξάμενος τῆς λειτουργίας τοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ Ἀθηνῶν διεβίβασε διὰ τοῦ πομποῦ τοῦ πρὸς σύμπαντα τὸν ἑλληνικὸν λαὸν τὴν ἐν τῇ πρώτῃ σελίδι τοῦ παρόντος φύλλου δημοσιευομένην λαλιὰν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου. Καὶ σύμπαν τὸ ἑλληνικὸν ἤκουσεν ἐξ αὐτοῦ τοῦ στόματος τοῦ Προθιεράρχου τῆς Ἐκκλησίας του, ὅστις ὠμίλησεν ἀπ' εὐθείας εἰς τὰς ἀκοὰς τῶν ἑκατομμυρίων Ἑλλήνων, διὰ ζώσης φωνῆς, ποῖαι εἶνε αἱ θεμελιώδεις ἀρχαί, αἱ ὁποῖαι στηρίζουν εἰς τὴν ζωὴν τῆς γησίως χαρᾶς καὶ ψυχικῆς ἱκανοποιήσεως καὶ σώζουν τὸν Ἕλληνα ὡς ἄτομον, ὡς μέλος τῆς οἰκογενείας, τῆς κοινωνίας καὶ τῆς πολιτείας, ὡς θετικὸν παράγοντα τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ. Ἡ Ἐπιστήμη διὰ τῆς ὄντως καταπληκτικῆς ταύτης ἐπινοήσεως τοῦ ραδιοφώνου ἐχάρισεν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα ἐν θαυμάσιον ὄργανον ἀμέσου ἐπικοινωνίας μεταξὺ τῶν ὀπονηδῆποτε ἀνθρώπων, μηδενίζον τὰς τοπικὰς ἀποστάσεις καὶ φέρον καὶ ἀτιοῦς τοὺς ἀντίποδας ἐν ἀκαρεῖ παραπλεύρως ἀλλήλων. Εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἀπόκειται νὰ χρησιμοποιοῦσιν ἐπ' ἀγαθῶ τὴν ἐφεύρεσιν ταύτην. Καὶ εἰς τὴν ἑλληνικὴν σύνεσιν ἀνετέθη ὁ ἐπ' ἀγαθῶ τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ χειρισμὸς τοῦ ραδιοφωνικοῦ του σταθμοῦ. Ἐρχόμενοι διακαῶς νὰ ριζοβολήσουν εἰς τὰς ἑλληνικὰς ψυχὰς τὰ σωτήρια διδάγματα, αἴτινα ἀπὸ τῆς ἁγίας ἡμῶν θρησκείας ἀντλήσας μετέδωκε διὰ τοῦ ραδιοφώνου ὁ πρῶτος διδασκτικὸς ὀμιλητὴς Μακαριωτάτος Ἀρχιεπίσκοπος, ἐκφράζομεν τὴν πεποιθήσιν δι' ὁ πομπὸς τῶν Ἀθηνῶν θὰ εὐρίσκη συγχάκως ἀφορμὴν νὰ ὀμιλῇ πρὸς τὸν δέκτην ἑλληνικὸν λαὸν ὅσα ἀληθῆ, ὅσα σεμνὰ καὶ δίκαια καὶ ἀγνὰ καὶ εὐφρημα καὶ διδακτικὰ καὶ ἐποικοδομητικὰ καὶ σωτήρια.

Προσφωνήσις πρὸς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα.

Κατὰ τὴν διέλευσιν τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως ἐκ Κοζάνης ὁ Σεβ. Μητροπολίτης κ. Ἰωακείμ προσεφώνησεν αὐτὸν ἐν τῷ ἱερῷ ναῶ ὡς ἑξῆς :

Μεγαλειότατε,

Εἰς τὴν ἀβρὰν καὶ κλήρη ζωῆς ἀτμόσφαιραν ταύτην τῆς κοιτίδος τοῦ Μακεδονικοῦ θαύματος, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνάγλυφοι καὶ ἀνεξίτηλοι παραμένουσιν εἰσέτι αἱ ἱερὰ μορφαὶ τοῦ ἔθνομάρτυρος καὶ ἀληθμονήτου Πάππου Σου καὶ τοῦ ἐλευθερωτοῦ Στρατηλάτου Πατρός Σου, διὰ δευτέρων φορῶν προβάλλει ἡ σεπτὴ καὶ πλήρης γραμμῶν σιδηρᾶς θελήσεως φυσιογνωμία τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος.

Τὸ πρῶτον ὡς νεαρὸς στρατιώτης παρηκολούθει τὸν Στρατηλάτην Πατέρα Της κατὰ τὴν ἐποποιίαν τοῦ 1912, τὸ δεύτερον ἐμφανίζεται εἰς τὰ εὐλαβῆ ὄμματα τῶν Δυτικομακεδόνων ὡς ὄρμος ἀνήρ εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς δράσεως καὶ τῆς προσωπικότητός Της καὶ ὡς δεδοκιμασμένος Ἄναξ καὶ ὀτακαστρός.

Ὅταν ἐν νεοῦ συναγεροῦ αἱ ἀθάνατοι ἱστορικαὶ μορφαὶ τῆς Δ. Μακεδονίας, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ὁποίων σελαγίζουσιν ὁ Φίλιππος καὶ Ἀλέξανδρος, οἱ τῆς ἱερᾶς ταύτης χθονὸς γιγάντιοι βλαστοὶ καὶ ἐφέστιοι θεοὶ, προβάλλουσι σήμερον ἐκ τοῦ Ἐθνικοῦ Πανθέου διὰ νὰ ἀπολαύσωσι τὸ θεῖαιον θέαμα τῆς ψυχικῆς ἐνώσεως Ἀνακτος

καὶ Λαοῦ καὶ τὴν μεγαλειώδη θριαμβευτικὴν πορείαν τοῦ συγγρόνου φορέως τοῦ ἐνδόξου αὐτῶν Στέμματος ἐν τῇ σημερινῇ πρωτεύουσὶ τοῦ πρώτου βασιλείου των, εἰς τὴν τὰ ὄρια διὰ τοῦ ξίφους των, ὡς διὰ θαύματος, μετέθεσαν μέχρι τῆς Κεντρικῆς Ἀσίας καὶ τῶν Ἀφρικανικῶν ἐρημῶν.

Ἄφ' ἐτέρου οἱ Μακεδόνες εἰς πυκνὰς φάλαγγας καὶ ἐνισχυμένους ἔχοντας τοὺς ἱεροὺς λόχους των, διὰ τὴν μετὰ δύο χιλιετηρίδας καὶ πλέον παλινόσθησιν ἐξ Ἀσίας τῶν λειψάνων τῆς μεγάλης Στρατιᾶς (Ἀλεξάνδρου), τῶν προσφύγων, λέγω, ἔμπλεοι χαρᾶς, ἐν ἀνατάσει ψυχῶν καὶ καρδιῶν, ὑποδέχονται Σε, τὸν στρατιώτην Βασιλέα των, αὐτοὶ οἱ πάντοτε ἠπαθοὶ ἰσχυρᾶς Μοναρχίας καὶ τῶν Μακεδονικῶν καὶ Βυζαντινῶν παραδόσεων νοσταλγοί.

Καὶ δικαίως, Μεγαλειότατε, ἰσχυρὰ μοναρχία καὶ ἰσχυρὰ Ἐκκλησία, ἐμφότεραι στρατευόμεναι ἐπὶ χιλιετηρίδας, ἐπλήρωσαν τὴν παγκόσμιον ἰστορίαν διὰ τῶν ἐνδοξοτέρων σελίδων δράσεως τῆς ὀρθοδοξίας καὶ τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς συμπαρασύρασι εἰς τὴν μεγαλειώδη τροχιάν τοῦ πολιτισμοῦ, τῆς ἡμερώσεως καὶ εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Χριστοῦ τὰ ἐν Ἀσίᾳ καὶ Εὐρώπῃ βάρβαρα ἔθνη.

Οἱ αὐτοὶ θεομοὶ ἐξακολουθοῦν νὰ ἴησιν αἱ μαγικαὶ κλειδὲς τῆς μεγαλοουρίας καὶ διὰ τὸ μέλλον, τῆς φυλῆς, ἐφ' ἣς πατρικῶς καὶ εὐσεβῶς ἀνάσσεις, Βασιλεῦ.

Καὶ ἐπὶ τὴν μεγαλοουρίαν ταύτην ἐπὶ τῶν ἡμερῶν Σου πιστεύει ἀκραδάντως ὅτι εἶσθαι καὶ ὁ ἕξω ἑλληνισμὸς, ἡ δὲ γηραιὰ καὶ παλαιά τ' ἡμέρη Σου Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν παύει καθ' ἡμέραν νὰ δέχεται τοῦ Οὐρανοῦ Αὐτῆς Δουλήτερον.

Τίς Θεὸς μέγας ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὅστις διὰ μέσου αἰῶνων δόξης καὶ ἀδοξίας, νεκρώσεως καὶ δουλείας, καταστροφῶν καὶ ἀνατροπῶν ἠγάγειν ἡμᾶς εἰς τὰς εὐφροσύνας ταύτας ἡμέρας ἐθνικῆς περισυλλογῆς καὶ ἀνορθώσεως καὶ εἰς μεγαλειώδεις περὶ τοῦ μέλλοντος Ἐκκλησίας καὶ γένους προοπτικὰς καὶ αἰσιοδόξους ἀπόψεις;

Ἴδου, Βασιλεῦ, διὰ τίνα λόγον εἰσῆλθομεν ἅμα τῇ ἐμφανίσει Σου εἰς τὸν Οἶκον τοῦ Θεοῦ. Συνήλθομεν ἵνα δοξολογήσωμεν ὑπὸ τοὺς ἱεροὺς θόλους τὸν Θεὸν τῶν πατέρων ἡμῶν ἐπὶ τῇ σεπτῇ ἐν μέσῳ ἡμῶν παρουσίᾳ τοῦ ἱεροῦ συμβόλου τῆς θερησκευτικῆς καὶ ἐθνικῆς ἐνότητος ἡμῶν καὶ τῆς ἐγγυήσεως προόδου σταθερᾶς ἐν πειθαρχίᾳ καὶ τάξει, διότι οὕτω τὸ ἐκτροχιασθὲν ἔθνος θὰ ἐπανέλθῃ ἐπὶ τῆς σιδηρᾶς τροχίας τῶν περρωμένων του.

Θ: ἐ πατέρων, ὅς ἐπ' εὐσεβαί Σου Θεράποντι καὶ Ἄνακτι ἡμῶν Σολομώντος τὴν φρόνησιν, Δαυὶδ τὴν προφῆτητα καὶ τῶν θεοστέπων προκατήχων Αὐτοῦ τὸ μεγαλεπήβολον καὶ τὴν αὐταπάρησιν.

«Κύριε σῶσον τὸν Βασιλέα καὶ ἐπάκουσον ἡμῶν ἐν ἣ ἂν ἡμέρᾳ ἐπικαλεσώμεθά Σε». Ἀμήν.

*

Τῇ 4 ἰσταμένου ἐν Ἀενδίνῳ συνεκροτήθη μεγάλη διαδήλωσις, ἣς μετέσχον βρεταννοὶ βουλευταὶ καὶ μέλη τῆς Χριστιανικῆς Ἀμυντικῆς Κινήσεως (Christian Defence Movement), κατὰ πρόστασιν δὲ τοῦ Sir William Davidson ἐνεκρίθη τὸ ἀκόλουθον κατὰ τοῦ προσεχῶς ἐν τῇ ἀγγλικῇ πρωτεύουσῃ συλληθησόμενον συνεδρίου τῶν ἀθέων: «Ἐάν τὸ διεθνὲς συνέδριον τῶν ὀρθολογιστῶν, τὸ ἀρχικῶς γνωστὸν ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν τῶν μεσητεικῶν ἀθέων, συλληθῇ ἐν Ἀγγλίᾳ, ἡ κοινοτικὴ εἰρήνη θὰ κινδυνεύσῃ σοβαρῶς». Ἀντίγραφον τοῦ ψηφίσματος ἐπεδόθη εἰς τὸν Ὑπουργὸν τῶν Ἑσωτερικῶν παρακληθέντα νὰ χρησιμοποιεῖται πάντα τὰ προσήκοντα μέτρα πρὸς μεταίωσιν τοῦ ἐν λόγῳ συνεδρίου.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος συνήλθε κατὰ τὴν ἑβδομάδα ταύτην εἰς τρεῖς τακτικὰς συνεδριάσεις, ὁμοίως συνήλθον τὸ Πρωτόδικον Συνοδικὸν Δικαστήριον καὶ τὰ Δ. Συμβούλια τῶν ἐκκλησιαστικῶν οικονομικῶν ὀργανισμῶν.

—Τὴν παρελθούσαν Δευτέραν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος μετὰ τῶν μελῶν τοῦ Ἀδελφάτου τῆς Ἐκπαι-

δευτικῆς Χριστιανικῆς Ἀδελφότητος ἐξεδραμον εἰς τὴν μονὴν Φανερωμένης Κορίνθου, πρὸς ἐξέτασιν αὐτῆς κατὰ πόσον θὰ ἴητο δυνατόν νὰ χρησιμοποιῆσθαι ὡς ἐδρα τοῦ τάγματος ἑλληνίδων καλογοραίων. Εἰς Κόρινθον ἐπέβη τῆς αὐτοκινήταρμάξης καὶ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κορινθίας. Εἰς τὸ Χιλιομόδιον ὅπου ἀπεβίβάσθησαν ὑπεδέχθησαν τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον, τὸν Σεβ. Κορινθίας καὶ τὰ μέλη τῆς Ἐκπαιδευτικῆς Χριστιανικῆς Ἀδελφότητος ὁ διευθυντής, οἱ μαθηταὶ καὶ αἱ μαθήτριαι τοῦ δημοτικοῦ σχολείου τοῦ χωρίου. Εἰς τὸν διευθυντὴν τοῦ σχολείου προσφωνήσαντα ἀπήνησεν δι' ὀλίγων ὁ Μακαριώτατος εὐχαριστήσας, οἱ δὲ μαθηταὶ καὶ αἱ μαθήτριαι προσέφεραν ἄνθη εἰς τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον, καὶ τοὺς λοιποὺς ἐπισκέπτας. Ἐκ Χιλιομοδίου ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καὶ ὁ Σεβ. Κορινθίας καὶ τὰ μέλη μετέβησαν δι' αὐτοκινήτου εἰς τὴν μονὴν, εἰς τὴν ὅποιαν καὶ παρέμειναν ἐπὶ τὴν ὥραν ἐξατάσαντες αὐτὴν καὶ τὸν περίχωρον. Ἀκολούθως μετέβησαν εἰς Κόρινθον ὅπου ὀδηγούμενοι ὑπὸ τοῦ Σεβ. Κορινθίας ἐπισκέφθησαν τὸ Ἱεροδιδασκαλεῖον, πρὸς τοὺς μαθητὰς τοῦ ὁποῖου ὄμιλησεν ὁ Μακαριώτατος. Εἰς Κόρινθον ἐγένετο ἐπίσης ἐπίσκεψις καὶ εἰς τὸν μεγαλοπρεπῆ ναὸν τοῦ ἁγίου Παύλου. Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος μετὰ τῆς συνοδείας του ἐπέστρεψαν αὐθημερόν εἰς Ἀθήνας.

—Ὁ κ. Ὑπουργὸς τῆς Ἐθνικῆς Παιδείας μεταβὰς τὴν πρωίαν τῆς παρελθούσης Τετάρτης εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν, συνειργάσθη μετὰ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου διὰ τὸ ζήτημα τοῦ τρόπου τῆς συμμετοχῆς τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν στερέωσιν τοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, ὡς καὶ ἐπὶ ἄλλων ζητημάτων. Προσέτι ὁ κ. Γεωργακόπουλος συνεζήτησε μετὰ τοῦ Μακαριώτατου διὰ τῆς ρυθμίσεως τῆς λειτουργίας τοῦ μορφωτικοῦ μοναχικοῦ γυναικείου τάγματος, τὸ ὅποιον θὰ ἐδρευῆ εἰς τὴν μονὴν Φανερωμένης τῆς Κορινθίας. Διὰ τὴν λειτουργίαν τοῦ ἐν λόγῳ τάγματος ἔχει ἤδη συλληθῆ, δυνάμει νόμου καὶ φροντίδι τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κορινθίας, χρηματικὸν ποσὸν τριῶν περὶον ἑκατομμυρίων δραχμῶν.

—Τὸ διοικητικὸν συμβούλιον τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. εἰς τελευταίαν αὐτοῦ συνεδρίαν λαβὼν γνώσιν ἐγγράφου τῆς Ἱ. Συνόδου, συνστάσεως τὴν ἀναθεώρησιν τῆς ἐν τῇ συνεδρίᾳ 7)12,37 ληφθείσης ἀποφάσεως αὐτοῦ καὶ τὴν ἀποδοχὴν τῆς εἰς τὸ Τ.Α.Κ.Ε. συμμετοχῆς τῶν ὑπαλλήλων τῆς Ἱ. Συνόδου καὶ τῶν ἱ. Μητροπόλεων, καθοριζομένων ἐν ταύτῳ καὶ τῶν ὑποχρεωτικῶν ἐσφορῶν ἐκάστου τῶν ὡς ἄνω ὑπαλλήλων, ἀνέβαλε τὴν λήψιν ἀποφάσεως. Τὸ συμβούλιον ἀνέθεσεν εἰς τὸν ἐλέγχοντα σύμβουλον κ. Νεῖλων Σακελλαρίου τὴν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν συγκεντρωθέντων ὑπὸ τῆς στατιστικῆς ὑπηρεσίας στοιχείων μελέτην τοῦ ζητήματος ἀπὸ τῆς οικονομικῆς πλευρᾶς αὐτοῦ, πρὸς δὲ καὶ τὸν καθορισμὸν τῶν πρὸς τὸ ταμεῖον ἐσφορῶν τῶν μελών τῶν ὑπαχθῶσιν εἰς τὴν ὑποχρεωτικὴν αὐτοῦ ἀφάλισιν ὑπαλλήλων πρὸς 7ο)ο καὶ ἐπὶ ἀνταποκρίσιν, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ μισθοῦ τοῦ ἐκάστοτε κατεχομένου βαθμοῦ. Ἡ ὑπόβλησις τοῦ πορίσματος τῆς μελέτης θὰ γίνῃ εἰς προσεχῆ συνεδρίαν.

—Διὰ Β. Διατάγματος διορίσθη κλητὴρ παρὰ τῇ ἱερῇ Μητροπόλει Πατρῶν ὁ Παναγιώτης Μαρζουδὰς ἐπὶ βαθμῷ καὶ μισθῷ κλητήρος Α'. τάξεως.

—Διὰ Β. Διατάγματος τὸ Μετόχιον τῶν Ταξιστῶν ἀποσπασθὲν τῆς ἱερᾶς μονῆς Παναγίας τῆς Κλαδορράχνης τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Φλωρίνης, συνεχωρεύθη τῇ ἱερᾷ μονῇ τῶν ἁγίων Ἀναργύρων τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Καστορίας.

—Γράφουσιν ἡμῖν ἐκ Κύμης ὅτι ἡ Α. Σ. ὁ Μητροπολίτης Καρυστίας κ. Πανταλεήμων ἐν τῇ μερίμνῃ αὐτοῦ περὶ ἀννψώσεως τοῦ ἱ. κλήρου τῆς ἐπαρχίας του συγκαλέσας εἰς συνέδριον τοὺς ἱερεῖς αὐτῆς, ἀνέπτυξεν εἰς αὐτοὺς τὰ ποικίλα αὐτῶν πνευματικὰ, ποιμαντορικὰ καὶ διοικητικὰ καθήκοντα, ἐξῆρε τὴν ὁλονὴν αὐξουσαν συμβολὴν τῶν ἱερέων εἰς τὴν διὰ τῶν κατηχητικῶν σχολείων θρησκευτικῶν μόρφωσιν τῶν παιδῶν, συστήσας δ' εἰς αὐτοὺς ὅπως ἴησιν πάντοτε ἀφοσιωμένοι εἰς τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀποτελεῖσι τὸ φρούριον τῆς κοινωνίας κα-

τέσσης κοινωνούς της μεγάλης δράσεως του ιεροῦ τάγματος τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος, τὸ ἔργον τοῦ ὁποίου ὁ σημεῖρα ολοκληροῦται διὰ τῆς καὶ ἐν Ἀθήναις ἀνεγέρσεως οικήματος ἀξίας τριῶν περίπου ἑκατομμυρίων δραχμῶν πρὸς στέγασιν τῶν σπουδαζόντων μοναχῶν, ὡς καὶ τῆς μεταρροπῆς τῆς ἱ. μονῆς Λευκῶν εἰς γυναικεῖαν, ἵνα ἀποβῇ κέντρον οἰκοκυριακῆς μορφώσεως τῶν νεανίδων Καρυστίας.

— Τῆ 21 ἰσταμένου ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Καρυστίας ἐχειροτόνησεν εἰς διάκονον τὸν δημοδιδάσκalon Βασίλειον Δεμερόνην ἐν πυκνῷ ἐκκλησιαστικῷ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΔΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ἀποφασισθείσης τῆς πληρώσεως τῆς ἑδρας τῆς ἐπαρχίας Ἐφομπόλεως καὶ κανονικῶν ψήφων γενομένων ἐξελέγη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Νουβίας κ. Ἀρσένιος.

— Ἡ Ἱ. Σύνοδος κατὰ τὴν τακτικὴν αὐτῆς ἐαρινὴν περίοδον συζητήσασα καὶ αὐθις ἐνέκρινε παρμηφει σκέδιον Κανονισμοῦ ἐκλογῆς Πατριάρχου, ἐγκρίναςα δὲ κατ' ἀρχὴν τὴν ἴδρουν Ταμείου Προνοίας καὶ Ἀσφαλίσεως Κλήρου ἐθῆκε τὰς βάσεις αὐτοῦ καὶ διώρισεν ἐιδικὴν κληρικολαϊκὴν ἐπιτροπὴν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Κατὰ τὰς ἐξ Ἱεροσολύμων εἰδήσεις, ὁ ἀποκλεισμός τοῦ λαοῦ ἐκ τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως ἐπήνεγκε κατ' ἀνάγκην τροποποιήσεις τινὰς τῶν ἐκπαλαί τελομένων ἐν τῇ Ἁγίᾳ Πόλει τελετῶν τῆς Μεγ. Ἐβδομάδος. Περὶ τὴν χιλιάδα προσκυνητῶν ἐκ Κύπρου καὶ Βουλγαρίας προσῆλθον πρὸς ἑορτασμόν τῶν ἁγίων ἡμερῶν, μόλις δ' ἑκατοντάδες τινὲς κόπται ἐναντι τῶν ὑπολογιζομένων τετραχιλίων, καὶ ὀλιγοστοὶ ἄρμένιοι. Ἡ τελετὴ τοῦ Νικητήρος, ἡ ἀρχαιόθεν τελομένη ἐν τῇ Ἁγίᾳ Αὐλῇ ἐν μέσῳ χιλιάδων προσκυνητῶν, ἐφέτος διεξήχθη ἐπὶ τῶν δωμάτων τῆς κεντρικῆς μονῆς τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης, ἔξωθι τοῦ φερωνύμου ναυθρίου, εὐάριθμοι δὲ προσκυνηταὶ καὶ ἰθαγενεῖς καὶ ἕνοι περιηγηταὶ ἦσαν παρόντες. Ἡ τελετὴ τοῦ ἁγ. Φωτός τοῦ Μεγ. Σαββάτου ἐγένετο μὲν ὑπὸ τοῦ κλήρου ἐντὸς τοῦ ναοῦ, ἀπηγορεύθη δ' ὅμως ἡ ἐν αὐτῷ παραμονὴ εἰς τοὺς προσκυνητάς, ἔξω τοῦ ναοῦ ἀναμένοντας τὴν μετάδοσιν του.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν καθηγητῶν κ. κ. Ν. Ἀρσένιφ, Μ. Ζιζίκην καὶ Σ. Τρότσικη καὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κούροϊ Σεβ. Θεοφάνους, ἐντολῇ τοῦ ἐν Κάρλοβιτς συλλόγου τῶν ρώσων ἀρχιερέων θεωρήσασα τὸ ὑπὸ τῶν τίτλων «Ἡ νέα διδασκαλία περὶ τῆς Σοφίας τοῦ Θεοῦ» σύγγραμμα τοῦ ρώσου Ἀρχιεπισκόπου Σεβ. Σεραφείμ, διοικούντος τὰς ἐν Βουλγαρίᾳ ρωσικὰς ἐκκλησιαστικὰς κοινότητας, ἐγνωμάτευσεν ὑπὲρ τῆς εἰς αὐτὸν ἀπονομῆς τοῦ ἐπιστημονικοῦ βαθμοῦ Magister Theologiae. Διὰ τοῦ ἔργου τούτου ὁ Σεβ. συγγραφεὺς ἀνασκευάζει τὴν περὶ τῆς Σοφίας τοῦ Θεοῦ γνωστὴν διδασκαλίαν τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου Σεργίου Μπουλάκωφ, καθηγητοῦ ἐν τῷ ἐν Παρισίοις ὀρθόδοξῳ θεολογικῷ Ἰνστιτούτῳ, ἀποδεικνύων αὐτὴν ὡς μὴ ὀρθόδοξον. Ὁ σύλλογος τῶν ρώσων ἀρχιερέων ἀποδεχθεῖσα τὴν εἰσαγγελίαν τῆς κριτικῆς ἐπιτροπῆς, ἀπένειμεν εἰς αὐτὸν τὸν προμνημονευθέντα βαθμόν.

— Τὸ αὐτὸ φύλλον ἀναφέρει ὅτι ἐκ τοῦ γενητότος τῆς ὑπὸ τοῦ γραμματέως κομμουνιστικῆς τινος ἐπιτροπῆς κομμουνιστοῦ Ζαβιάλωφ ἀγορᾶς μᾶς ἀγελάδος ἀνηκούσης εἰς ἱερέα, προέκυψε τὸ ζήτημα ἂν μέλος τοῦ κομμουν. κόμματος δύναται νὰ χρησιμοποιῇ τὸ γάλα ἀγελάδος τέως χρησιμοποιοθεῖσης ὑπὸ θρησκευτικοῦ λειτουργοῦ. Καὶ ἐπεδόθη μὲν μήνυσις κατὰ τοῦ ἀγοραστοῦ, μετὰ μακρὰν ὁμω: συζήτησιν ἐν ἐιδικῇ συναλεύσει, ἥτις ἐν τέλει δίκαιωσεν αὐτόν, ἡ δὲ ἕξις ἀνεστάλη.

— Διὰ διατάγματος τοῦ προεδρείου τοῦ Ἀνωτάτου Συμβουλίου τῶν Σοβιέτ ὁ ἡγέτης τῶν ἀθέων Ἐμελιάν Γιαροσλάβσκη ἐτιμήθη διὰ τοῦ παρασήμου τοῦ Λένιν διὰ τὰς ἐπὶ συνεχῆ δεκαεσθεῖαν ὑπ' αὐτοῦ παρασχεθείσας ὑπηρεσίας εἰς τὸν ἀντιθρησκευτικὸν ἀγῶνα. Ὁ αὐτὸς τιμηθεὶς ἀπαντῶν ὑπεσχέθη ὅτι κατὰ τὴν ἐπομένην δεκαεσθεῖαν θὰ ἐξοντώσῃ ὀλοτελῶς τὴν θρησκαίαν ἐν τῇ Σοβιετικῇ Ρωσίᾳ.

— Τὸ προμνημονευθὲν φύλλον ἀναγράφει περιπτώσεις ὑποκριτικῆς ὑπηρεσίας εἰς τὴν ἀθέον ὑπόθεσιν. Οὕτω ἀνεκαλύφθη, ὅτι ὁ κομμουνιστῆς Ἀριφούλην, ἔγγραφως εἰς τοὺς ἀθέους τοῦ βορείου Καναδάσου, ἐπέδειξε τοιαῦτον ζῆλον, ὥστε ἐξελέγη καὶ πρέσβυτος τῶν ἐκεί μαχητικῶν ἀθέων, συγχρόνως ὁμῶς διοργάνου μυστικῶς καὶ «συννομωτικῶς» ἔρανον πρὸς ἐπισκεπὴν ὀρθοδόξων ναῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Ἡ Α. Μ. ὁ Πατριάρχης Ρουμανίας κ. Μύρων ἀποδίδων τὴν πρὸ τινος γενομένην αὐτῷ ἐπίσκεψιν τοῦ Μακαρ. Μητροπολίτου Πολωνίας κ. Διονυσίου μετέβη τῇ παρελθούσῃ Πέμπτῃ εἰς Βαρσοβίαν. Τὴν Α. Μ. προέπεμψάν μεχρὶ τοῦ σταθμοῦ ὁ κλῆρος καὶ ἀντιπρόσωποι τῶν πολιτικῶν καὶ τῶν στρατιωτικῶν ἀρχῶν.

ΡΩΜΑ-ΓΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἐν Κίνα, Ἰαπωνίᾳ καὶ Ἰνδοκίνα ὑπάρχουν σήμερον 34 καθολικὰ σεμινάρια, ἐν οἷς σπουδάζουν 15,268 ἰθαγενεῖς ὑποψήφιοι διὰ τὸ ἱερατικὸν στάδιον εἰς τὴν γλώσσῶν τῶν καὶ κατὰ τὰ ἥθη καὶ ἔθιμα τοῦ τόπου των.

ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΣΜΟΣ

Ἐπὶ τὸν οὐ μόνον διαμαρτυρίας, κατὰ τῆς περιοχούτου Ἐκθέσεως διδασκαλίας τῆς συνταχθείσης ὑπὸ ἐπιτροπῆς ἐξ ἀγγλῶν θεολόγων πασῶν τῶν ἐν τῷ ἀγγλικανισμῷ θεολογικῶν κατευθύνσεων—περὶ ἧς ὁ λόγος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 4 φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησίας»—ἀλλὰ καὶ αὐθεντικωτέρας διατυπώσεως τῆς πίστεως τοῦ μείζοντος ἀγγλικανισμοῦ ἐδημοσιεύθη πρὸ τινος ὑπὸ τοῦ ἀντιπροσπεύοντος τὴν ἀγγλοκαθολικὴν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Ἀγγλίας τάσιν Καθολικοῦ Συμβουλευτικοῦ Συμβουλίου (Catholic Advisory Council) Ἐκθεσὶς, ἥτις χαρακτηρίζεται ὡς σπουδαῖον μνημεῖον τῆς συντηρητικῆς ἀγγλικῆς θεολογικῆς σκέψεως. Τὸ ἐν λόγῳ Συμβούλιον ἀποτελεῖ κεντρικὸν ὄργανισμὸν ἐντιπροσπεύοντα τὰ κυριώτατα ἐν Ἀγγλίᾳ ἀγγλοκαθολικὰ σωματεῖα, περιλαμβάνοντα 2,000 ἱερεῖς καὶ 50,000 λαϊκοὺς. Ἐν τῇ Ἐκθέσει ταύτῃ διατυπῶνται ἡ περὶ πίστεως, ἱερωσύνης καὶ ἡθικῆς θεμελιώδης καὶ αὐθεντικῆς διδασκαλίᾳ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, ἐκφράζεται δ' ἐν κατακλείδι ἡ ἀπόφασις ἀνυστάσεως κατὰ πάσης ἀποπειρας διαλύσεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀγγλίας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΡΜΕΝΙΚΗ

Ἡ ἀρμενικὴ ἐφημερίς «Aratch» ἀποκαλύπτει τὰς περιστάσεις, ὑφ' αἷς προήλθεν ὁ θάνατος τοῦ Καθολικοῦ τοῦ Ἐπιματῆν Μακαρ. Ηοτεν. Κατὰ τὴν ἐν λόγῳ ἐφημερίδα, μπλοισβετικοὶ εἰσελθόντες εἰς τὴν μονὴν, ἐν ἧ ὁ Πατριάρχης διέμενε, διέταξαν αὐτὸν νὰ τοῖς μετρήσῃ ἀμέσως 40.000 ρούβλια. Τοῦ Πατριάρχου παρακαλέσαντος νὰ τῷ ἐπιτραπῇ νὰ τηλεγραφήσῃ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν πρὸς ἐξασφάλισιν τοῦ ποσοῦ παρὰ διαφόρων ἀρμενικῶν παροικιῶν, οἱ ἀπαιτηταὶ ἠρηθήσαν, προσέβησαν ἀμέσως εἰς τὴν λήττεισιν τῆς μονῆς, ἐφόνευσαν δ' ἐπὶ τόπου δύο ἐπισκόπους καὶ ἓνα μοναχόν, τοὺς δὲ λοιποὺς συλλαβόντες ἀπήγαγον εἰς ἐξορίαν. Ὁ Πατριάρχης ἀπέθανεν ἐκ τῆς ταραχῆς.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Μητροπολίτου Κίτρος Κωνσταντίνου Γ. Κοϊδάνη Διδασκάλου τῆς ὀρθοδόξου χριστιανικῆς θεολογίας, Γεωλογία καὶ Ἁγία Γραφή. Τύποις ἐφημ. «Μακεδον. Ἀγῶν», Κατερίνη 1936 (σ. 469). — Ὁ καὶ ἐξ ἄλλων θεολογικῶν ἔργων γνωστὸς ἐπὶ ἀκριβοῦς φιλοπονίᾳ Σεβ. συγγραφεὺς ἐν τῷ παρόντι τόμῳ ἐπιχειρεῖ τὴν διαπραγμάτευσιν θέματος πάντοτε ἐπιμαίου, κατ' ὅσον πάντοτε μὲν ὑπάρχουν οἱ ἐκ τῶν τάξεων τῶν ἐπιστημόνων ἀμφοσθητοῦντας τὴν μεταξὺ τῆς ἀμφοσθητικῆς καὶ τῆς ἐπιστημονικῆς γεωγονίας ἄμμοσιν, εὐρύτης δὲ θεολογικῶν καὶ ἐκ τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν γνώσεων ἀπαιτεῖται πρὸς ἐπιτυχὴ διαξαγωγὴν τοῦ ζητήματος. Ὁ Σεβ. συγγραφεὺς συνῆλεξεν, ὁμολογούμενος, ἐκ τῶν ἐνδλελεχῶν μελετῶν του μετὰ πλειστικῆς ὑπερομῆς ἀφθογον ὕλικόν, ἐκθέτει δὲ αὐτὸ εἰς ὑπερεβδომῆμοντα παραγράφους μετὰ τῆς συνήθους αὐτῷ πλατείας ἀναλυτικότητος, χάρις εἰς τὴν ὁποῖαν

καθίσταται εύληπτος εἰς πάντα ἀναγνώστην, ἐφ' ᾧ καὶ συνιστῶμεν τὸ ἔργον ἐνθέμενος εἰς πάντα ἐνδιαφερόμενον περὶ τοῦ ζητήματος τῶν σχέσεων τῆς ἀγ. Γραφῆς πρὸς τὴν ἐπιστήμην.

Χαριλάου Παπαϊωάννου Δ. Θ., Ἡ Καινὴ Διαθήκη ὡς ἀνέκαθεν ἀναγινώσκεται ἐν τῇ ἑλληνικῇ ὀρθόδοξῳ Ἐκκλησίᾳ μετὰ κριτικοῦ παρατηρήματος, Τόμος Α' Τὸ Εὐαγγέλιον. Τεῦχος Α' κατὰ Ματθαῖον. Ἀθήνησιν, τύποις Ν. Τιλπέρογλου 1936 (σ. 187).— Ὁ διακεκομμένος θεολόγος κ. Χαρ. Παπαϊωάννου διὰ τῆς παρουσίας ἐκδόσεως ἐσχάτου εἰς τὴν θεολογίαν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν ἔργον, τὸ ὁποῖον, δλοκληρούμενον, θὰ ἀποβῆ ὁμολογουμένως ἀπαραίτητον εἰς πάντα ὀρθόδοξον, καθ' ὅσον ὁποῖα τὴν ἰσορροπία καὶ τὴν ἀποδοτικότητα τῶν ἐκδόσεων ἐκείνων ἐκείνων, ἐνεκα τῆς κριτικῆς πρωτοτυπίας, διὰ τῆς ὁποίας ἡ χρῆσις αὐτῆς διευκολύνεται. Ὡς κείμενον ὁ ἐκδότης προὔριμην ὀρθῶς τὸ κατ' ἐγκρίσιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου χρησιμοποιούμενον, ὡς ἐπισήμως παραδεδομένον ἐν τῇ ὀρθόδοξῳ Ἑλληνικῇ Ἐκκλησίᾳ, ληφθὲν ἐκ τῆς ἐν Βενετίᾳ ἐπιμελεστάτης ἐκδόσεως τοῦ 1880 καὶ ἐξ ἀντιβολῆς πρὸς τὰς ἐκδόσεις τῶν ἐτῶν 1588 καὶ 1799 ἀποδειχθὲν ὅτι οὐδεμίαν σχεδὸν ἀλλοίωσιν ἐκτετε ὑπέστη. Τοῦ κειμένου προκίσεσται ἢ εἰς τοὺς 4 Εὐαγγελιστὰς ἀναφερομένη πρὸς Καρπιανὸν ἐπιστολὴ τοῦ Εὐσεβίου, ἵνα ὁ ἀναγνώστης οἴσεται ὅτι οὗτοι Εὐαγγελιστοὶ ἀνατρέχει εἰς τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἐν αὐτῇ κανόνων ἀριονίας πρὸς εὐρεσιν τοῦ παραλλήλου ἀριθμοῦ τῶν λοιπῶν εὐαγγελιστῶν, κατὰ τὰς ἐν τῇ ἐπιστολῇ παραχομένης ὁδηγίας. Μετὰ τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ὑπὸ τὸν τίτλον «Εὐρεσις κατὰ τῶν κεφαλαίων τοῦ ὕψους τοῦ κατὰ (Ματθαῖον, Μάρκον κλπ.) ἀγίου Εὐαγγελίου» παρατίθενται πίνακες καθορίζοντες τὰ εὐαγγελικὰ ἀναγράμματα εἰς ἃ διακρίνεται ἕκαστον Εὐαγγέλιον. εὐκόλως εὐρισκόμενα κατὰ τὰς ὑπὸ τοῦ σ. παραχομένης ὁδηγίας. Ἐν τῇ τρίτῃ ὡς τίθενται αἱ παραπομπαὶ εἰς τὰ παραλλήλα χωρία ὅλης τῆς ἀγίας Γραφῆς, καί, τέλος, τὴν τετάρτην ὡν κατέχει κριτικὸν παράστημα, προσωρισμένον μὲν εἰς τὸ ἐκκλησιαστικὸν κείμενον, συντεταγμένον δὲ κατὰ τὸν συμφέροντα τρόπον, διότι τὸ κείμενον ἀντιβάλλεται πρὸς τὰ τῶν γνωριμωτάτων ἐκδόσεων Γ καὶ Κπ καὶ πρὸς τὸ τῶν σημαντικωτέρων μεγαλογραμμάτων καὶ μικρογραμμάτων χειρογράφων, ὧν τινα τὸ πρῶτον ἦν ἔρευνῶνται ὑπὸ τοῦ ἐκδότου. Καὶ ἡ μᾶλλον ἀπλῆ καὶ πρόχειρος θεώρησις τῆς ἐκδόσεως προκαλεῖ ἀμέσως τὸν θαυμασμὸν διὰ τὴν μέθοδον τῆς κατατάξεως καὶ τὴν τεραστίαν ὑπομονήν, μεθ' ἧς ἐν τῷ ἐπιμελεῖ καὶ λεπτολόγῳ ἀκριβολογίᾳ ὁ ἐκδότης ἀντέβαλε τὸσον πολλὰ χειρογράφα καὶ ἐσημείωσε τὰς παραλλαγὰς τῶν. Τοιαύτη ἐργασία πρῶτην ταύτην φορᾶν οὐ μόνον ἐπιχειρεῖται, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸν ἄριστον τρόπον παρ' ἡμῖν συντελεῖται, διὰ τοῦτο δὲ θὰ ἐπρεπε κατὰ τρόπον νὰ ἐνίσχυθῆ ὁ κ. Παπαϊωάννου νὰ ἐκδώσῃ δλοκλήρον τὴν Καινὴν Διαθήκην, ἥτι· ὑπὸ τὴν πρωτοφανῆ ταύτην παρ' ἡμῖν μορφήν περιποιεῖ τιμὴν εἰς τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Περικλέους Κ. Βιζυνοῦ διὰ τῆς τακτικοῦ Καθηγητοῦ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Θεσσαλονίκης, Γάτος. Τόμος πρῶτος : Προλεγόμενα, Εἰσηγήσεις. Ἐκδοτ. Οἶκος Μιχαὴλ Τριανταφυλλοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ. 1937 (σελ. 222).

Τοῦ αὐτοῦ Σκοπὸς καὶ ἀνάγκη τῆς τῶν δικαίων συγκρίσεως. Ἀκαδημικὸν μάθημα γενόμενον ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Βερολίνου. Θεσσαλονίκη, Τύποις Μ. Τριανταφυλλοῦ, 1938 (σ. 24).

Τοῦ αὐτοῦ Ἡ Ἀκαδημία τῶν δικαίων τῶν ἐθνῶν. Θεσσαλονίκη 1938 (σ. 14).

Τοῦ αὐτοῦ Das Recht des griechischen Volkes in dreitausendjähriger Wandlung. Druck von Lippert & Co. G. m. b. H., Naumburg (Saale), 1937 (σ. 21).

Διον. Α. Ζακυνθίου Κατάλογος τῆς Συλλογῆς Περικλέους Ζεφλίνης. (Ἀνατύπωσις ἐκ τῆς Ἐπετηρίδος τῆς Ἐταιρείας Βυζαντινῶν Σπουδῶν). Ἀθήναι, τύποις «Ἐστίας» 1937.

Γεωργίου Γ. Λαδά, Β.βλ.α παλαιὰ καὶ δυσεύρετα. Κατάλογος Α' (Νέας σειρᾶς). Βιβλιοπωλεῖον τῶν βιβλιοφίλων. (Ἀκαδημίας 83). Θεσσαλονίκη. Περιεχόμενα : Ἄγ.

Ὅρος, Παλαιστίνη, Αἴγυπτος, Ἑκκλ. Ἱστορία καὶ φιλολογία, Πατριάρχαι, Μητροπολίται, Μοναί, ναοί, σχολαί, ἄγιοι, Ἑκκλ. Δίκαιον, Πατριεὶα, δογματικά, Διδασκαί, Θεολογία, θρησκεία, Χριστ. Ἀρχαιολογία, Βυζ. Μουσική, Ἰ. Β.βλ.ος, Λειτουργικά, Διόσεις, Σχίσματα, κλπ. Τιμὰ-τοι δρχ. 20.

Ἐκδόσεις Βιβλιοθήκης «Παύρου» : Βασίλειος ὁ Μέγας καὶ τὰ ἑλληνικὰ γράμματα· Λόγος πρὸς τοὺς νέους, Ἐπιστολαί. Εἰσαγωγή Δημ. Σ. Μπαλάνου, κείμενον—μετάφρασις—σημειώσεις Ἀδαμ. Ν. Διαμαντοπούλου· ἔκδ. Β' (δρχ. 40).—Ἀριστοτέλους Ρητορικὴ τέχνη Α' ὄρχ. 40 κείμενον, εἰσαγωγή—μετάφρασις—σημειώσεις Ἐπαμ. Γ. Μαλαίνου. ἔκδ. Β' (δρχ. 40).—Πλάτωνος Μενέξενος (ἢ Ἐπιτάφιος—Ἠθικός). Ἀρχαίον κείμενον εἰσαγωγή—μετάφρασις—σημειώσεις Καλλιμαχίδης Ἐλεοπούλου (δρχ. 40). Ἀπευθυνθέν Πανεπιστημίου 36 β' δροφος, τηλέφ. 30.232.

— Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α —

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

I. Μητρόπολις Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας

Στερουμένης τῆς ἐνορίας Λαπαναγῶν τακτικοῦ ἐφημερίου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν θέσιν ταύτην ὅπως μέχρι τῆς 15 Ἰουλίου ἐ. ε. υποβάλλωσιν ἐν τοῖς ἐνταῦθα γραφείοις ἡμῶν τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτούμενα πιστοποιητικά, καθ' ὅσον τὴν ἐπομένην θέλει γίνεαι ἀνακήρυξις τῶν ὑποψηφίων. Μορφωτικά προσόντα ταύλαχιστα ἀπελυτήριον σχολαρχεῖον. Ἐν Αἰγίῳ τῇ 17 Μαΐου 1938. † Ὁ Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας Θεόκλητος.

I. Μητρόπολις Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας

Καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα καὶ κανονικά προσόντα, ὅπως ἐντὸς ἐξ ἑνὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον υποβάλλωσι τῇ καθ' ἡμᾶς ἱερῇ Μητροπόλει τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 83 τοῦ κωδικοποιηθέντος νόμου 5439 «περὶ ἐνοριακῶν ναῶν, ἐφημερίων κ.λ.π.» ἀριζόμενα πιστοποιητικά, προκειμένου νὰ προσβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων ἱερέων τῆς χηρευούσης ἐνορίας Ἀσπροπόργου—Εὐρυτανίας. Ἐν Ναυπάκτῳ τῇ 10 Μαΐου 1938.

† Ὁ Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας Γερμανός.

I. Μητρόπολις Πατρῶν

Ἐπειδὴ οὐδεὶς φέρων τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 82 παρ. 1 τοῦ καδ. νόμου 5439 ἀπαιτούμενα προσόντα μορφώσεως α'. κατηγορίας ὑπέβαλεν ἡμῖν αἴτησιν ὑποψηφιότητος διὰ τὴν κενὴν θέσιν ἐφημερίου τοῦ ἐνταῦθα ἱ. ναοῦ ἁγίου Διονυσίου, ἔχοντας ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθρου 81 τοῦ αὐτοῦ νόμου, παρατείνουμεν τὴν προθεσίαν ὑποβολῆς ὑποψηφιότητος ἐπὶ τρίμηνον ἀπὸ σήμερον, διὰ τοὺς προσοντούχους α'. κατηγορίας. Ἐν Πάτρῳ τῇ 14 Μαΐου 1938.

† Ὁ Πατρῶν Ἀντώνιος.

I. Μητρόπολις Σπάργης

Συνφθὰ τῷ ἀρθρῳ 81 τοῦ κωδικοποιηθέντος νόμου 5139 καλοῦμεν τοὺς βουλομένους ὅπως μέχρι τῆς 15 Ἰουνίου 1938 ἔτους, υποβάλλωσι μετὰ τῶν νομίμων πιστοποιητικῶν αἰτήσεις ὑποψηφιότητος πρὸς συμμετοχὴν εἰς ἐνέργειαν ἐκλογῆς ἐφημερίου διὰ τὴν χηρεύουσαν θέσιν ταύτην ἐν τῷ χωρίῳ Κομμουνιστῆ τέως δήμος Φάριδος. Ἐν Σπάρτῃ τῇ 17 Μαΐου 1938. † Ὁ Σπάρτης Διονύσιος.

“ΕΚΚΛΗΣΙΑ,”

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΑΡΙΘ. ΤΗΛ. ΓΡΑΦΕΙΩΝ 24-195

Διευθύνουσα Ἐπιτροπεία :

- † Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
- † Ὁ Ἐδέσεως ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ
- † Ὁ Ἐάνθης ΙΩΑΚΕΙΜ

Υπεύθυνος, Π. Σ. Μανωλάκης

Τύποις «Φοῖνικας» ἔδος Ἀσανάτου 4, Τηλ. 54-229